

Planul Lui Dumnezeu

CUPRINS

Planurile lui Dumnezeu nu dau greș niciodată	2
Trei lumi	4
Egoismul și iubirea	7
Vîrsta Patriarhală	9
Sămînța făgăduită	10
Vîrsta Iudaică	12
Vîrsta Evanghelică	13
Casa domnitoare a lui Dumnezeu	15
Prima vîrstă din lumea nouă	16
Paradisul edenic	18
Prețul corespunzător	19
Un loc pregătit	21
Indreptați prin credință	22
Paradisul restaurat	23
Domnii pămîntului	24
Index biblic	28

Planul lui Dumnezeu

Dumnezeu are un plan! Această asigurare, în zilele noastre cînd toate planurile omenești eşuează, constituie singura rază de lumină şi speranţă într-o lume în care siguranţa, pacea şi fericirea au dispărut aproape cu totul, înlocuite fiind cu egoism şi agresiune. Această rază de speranţă devine o siguranţă pentru viitor cînd aflăm din Scripturi că succesul ei nu depinde de bunăvoinţa şi de slabele eforturi ale unui număr mic de oameni care au credinţă în Dumnezeu, ci de hotărîrea şi capacitatea lui Dumnezeu de a o pune în practică, indiferent de opoziţia egoistă a celor care vor s-o împiedice.

Mulţi sînt dornici să accepte că s-ar putea ajunge la pace şi fericire veşnică dacă învăţăturile lui Christos, aşa cum sînt prezentate în predica de pe munte, ar fi acceptate de lume - Matei 5:1-12. Dar, spun aceştia, problema este ca lumea să le accepte. Istoria ne învaţă că omul egoist nu devine dintr-o dată altruist, ca să hotărască să adopte iubirea ca motivaţie de căpetenie a vieţii lui. Neîntemeiate sînt şi speranţele că naţiunile pot fi convinse prin forţa armelor să se supună regulii de aur - iubirea şi, în acest mod, să înceapă o nouă ordine mondială de pace şi fericire.

De aceea, dacă în planul lui Dumnezeu putem găsi o speranţă adevărată de fericire pentru rasa umană, atunci acest plan trebuie să cuprindă aranjamente potrivite pentru a fi pus în practică în mod eficient şi pentru ca realizarea lui să nu poată fi primejduită nici de manipulările umane egoiste, nici de indiferenţa rece a maselor de necredincioşi. Scripturile ne asigură că planul lui Dumnezeu se pune în

aplicare pe căi și prin mijloace care-i garantează atât desfășurarea cât și succesul final, aducînd pentru lume pacea și fericirea, dorința "tuturor neamurilor" - Hagai 2:6,7; Zaharia 4:6.

Planurile lui Dumnezeu nu dau greș niciodată

Starea tragică a afacerilor lumii de astăzi nu înseamnă o nereușită, nici măcar temporară, a planului divin, ci înseamnă o nereușită a ceea ce omul a gîndit a fi planul divin. Fie ca această nereușită a omului să imprime în noi necesitatea reexaminării Scripturilor, pentru a ne descoperi greșelile de interpretare care ne-au dus la speranțe și așteptări care ne sînt spulberate acum de realitatea rece a faptelor.

Acele speranțe nescipturale și negarantate, cu privire la scopul și evoluția creștinismului în lume, sînt clare acum pentru toți cei care nu închid ochii în fața realității. Ideea, acceptată în majoritatea cercurilor religioase, a fost că lumea evoluează spre bine, că civilizația progresează spre nivele tot mai înalte de bunăstare și, curînd, nu va mai exista frică de sărăcie și războaie. În acest peisaj al creștinătății s-a prevăzut și posibilitatea convertirii tuturor păgînilor la creștinism, probabil în timpul generației prezente.

Aceste speranțe și pretenții false ale creștinătății au început să se spulbere la izbucnirea primului război mondial în anul 1914. S-a făcut apoi un efort suprem de regroupare a forțelor civilizației și dreptății, care au rezultat din acea prăbușire a eforturilor umane de a păstra pacea. Războiul a venit peste lume ca o surpriză, dar, filozofic, s-a pretins că era un război "ca să pună capăt războaielor" și să "pregătească lumea pentru democrație".

După armistițiul din 1918 s-a vorbit mult despre întoarcerea la "normal", dar, după cum știm cu toții, nu

s-a ajuns niciodată la normal. După ce toate conferințele și negocierile au eșuat, a început un alt război sîngeros. Acum se recunoaște că nu mai există nici o speranță ca lumea să se întoarcă la normal. Întrebarea acum nu este "cum să se întoarcă lumea la normal", ci "cum va fi *noua ordine*".

Populația pămîntului, în loc să fie adusă în număr tot mai mare în bisericile creștinătății, în toți acești ani tulburi a evoluat în direcție contrară. Chiar și în așa zisele țări civilizate creșterea numărului membrilor bisericilor n-a ținut pasul cu creșterea populației. Un spirit lumesc a cuprins cele mai multe dintre biserici. Activitatea misionară este în declin și filozofiile Orientului inundă creștinătatea în așa măsură, încît țările creștine pot fi convertite la misticismul oriental tot atît de repede cum a fost convertit Orientul la creștinism.

Revedem aceste fapte nu cu o atitudine critică și nici să dăm de înțeles că altcineva ar fi făcut mai bine. Nu este timpul să găsim motive, spunînd ce ar fi făcut alții ca să facă lumea un loc mai bun de trăit. Vrem numai să accentuăm că undeva, de-alungul străduințelor umane, fără să ținem cont de gradul de sinceritate manifestat, oamenii au făcut o greșală în ceea ce privește scopul lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar fi vrut să protejeze instituțiile lumii de dinaintea războiului din 1914, ele n-ar fi fost nimicite - Isaia 55:8-11.

Domnul spune prin profet: "Cuvîntul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face ce îmi este plăcut și va împlini lucrul pentru care l-am trimis" (Isaia 55:11-Cornilescu revizuită). Aceasta înseamnă că, indiferent de situația tulbure a lumii din prezent, planurile lui Dumnezeu, oricare ar fi ele, se desfășoară cu fermitate și succes. Apostolul spune că lui Dumnezeu lucrurile "îi sînt cunoscute din veșnicie" (Fapt. Ap. 15:18),

adică Dumnezeu ştia ce va fi în timpurile noastre, toate erau cunoscute în planul Lui şi planul Lui nu putea să nu reuşească - Isaia 46:9,10; 14:24,27.

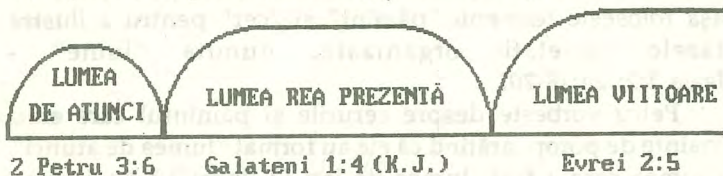
Faptul că Dumnezeu are un plan este arătat clar de către apostolul Pavel în Efeseni 3:11, unde, conform originalului grecesc, vorbeşte despre "planul vîrstelor" sau "planul veacurilor" (vezi trad. Cornilescu revizuită, inclusiv nota de subsol), un plan care are ca punct central opera de răscumpărare a lui Isus Christos, Domnul nostru. Că acest plan se întinde pe mai multe vîrste sau veacuri este arătat în Efeseni 1:9,10, unde Pavel vorbeşte despre lucruri care se vor face "în administrarea plinătăţii timpurilor" sau în "dispensaţia plinătăţii timpurilor" (vezi trad. Cornilescu revizuită, inclusiv nota de subsol) şi în Efeseni 2:7, "ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăţie a harului Său . . . faţă de noi". Lucrarea, despre care apostolul ne spune că se va realiza cînd se va împlini timpul, este "de a uni în Christos toate lucrurile" (Efeseni 1:10-Cornilescu revizuită). Aceasta înseamnă că niciodată înainte, în istoria omenirii, nu ne putem aştepta să vedem că "toate lucrurile" au fost în armonie cu Christos.

Văzînd, deci, că planul lui Dumnezeu cuprinde diferite vîrste sau perioade de timp şi că numai la "împlinirea" sau "plinătatea timpurilor" planul acesta va aduce roade, în împăcarea lumii cu Dumnezeu prin Christos, să cercetăm Scripturile ca să vedem cum s-a desfăşurat planul lui Dumnezeu în vîrstele trecute şi cum merge spre obiectivul final, la "plinătatea timpurilor".

Trei lumi

În a doua Epistolă a lui Petru, capitolul trei, se vorbeşte despre trei "lumi". În această profeţie apostolul foloseşte cuvîntul grecesc "kosmos", care înseamnă ordine de

lucruri. Prima dintre acestea, ne spune apostolul, s-a sfârșit la potop; a doua se sfârșește cu întoarcerea lui Christos, iar a treia, care este lumea lui Dumnezeu, este fără sfârșit - Efeseni 3:21. Redăm aici schematic aceste trei lumi, care corespund, respectiv, la trei perioade lungi de timp:

Ca să folosim limbajul actual, am putea vorbi despre aceste lumi ca despre lumea de ieri, lumea de azi și lumea de mâine. Biblia folosește cuvîntul "lume" în felul în care și noi îl folosim, referindu-se nu la planeta pe care trăim, ci la o ordine de lucruri între oameni și uneori la o vîrstă sau perioadă de timp. Nerecunoașterea acestui fapt a dus în mare parte la neînțelegerea scopului lui Dumnezeu cu rasa umană păcătoasă. De exemplu, "sfârșitul lumii" biblic este greșit înțeles ca fiind o ardere literală a pămîntului și a tot ce este pe el, fapt care a împiedicat pe mulți să mai cerceteze acest subiect.

Din cauza neînțelegerii a ceea ce înseamnă "sfârșitul lumii" mulți s-au temut de apropierea lui și de aceea s-au străduit să-l proiecteze departe, în viitor. Alții l-au privit ca pe o simplă superstiție a întunecatului Ev Mediu, care nu merită să fie luată în seamă. Dar, dacă ne dăm seama că ceea ce spune Biblia că înseamnă "sfârșitul lumii" este exact ceea ce se întîmplă astăzi și ceea ce și oamenii gînditori consideră că este, atunci subiectul capătă un alt sens, da, un sens vital pentru toți cei interesați în lumea de mâine.

În Biblie sînt folosite cuvintele "foc", "cutremur de pămînt", "furtună", etc., în același mod expresiv în care

sînt folosite și în limbajul curent pentru a descrie tulburările catastrofice care au venit peste lume în timpul acestei generații. Intocmai cum Domnul folosește cuvintele "grîu" și "neghină", "oi" și "capre", cînd vorbește despre cei care îl servesc și cei care pretind că-L servesc sau I se opun, tot așa folosește termenii "pămînt" și "cer" pentru a ilustra fazele societății organizate, numită "lume" - Isaia 1:2; 24:18-20.

Petru vorbește despre cerurile și pămîntul care erau înainte de potop, arătînd că ele au format "lumea de atunci" - lumea care a fost, lumea de ieri (2 Petru 3:5,6). Lumea aceea s-a sfîrșit la potop, dar pămîntul în sine n-a fost nimicit. Citim despre pămîntul literal că el "rămîne pentru totdeauna" (Eclesiastul 1:4-Cornilescu revizuită). În Isaia 45:18 ni se spune că Dumnezeu n-a creat pămîntul în zadar, ci "să fie locuit". Acesta este un adevăr esențial, care trebuie avut în vedere pe măsură ce urmărim planul divin în Scripturi. Planul lui Dumnezeu nu prevede transferul rasei umane la altă formă de viață, ci restaurarea ei la viață veșnică pe pămînt, locuința destinată omului de la început - Psalm 115:16; Isaia 65:21; Ieremia 31:17; Deuteronom 11:21; Matei 5:5.

Lumea dintîi, care a început la creare, s-a sfîrșit, deci, la potop. A doua lume, conform cu ceea ce ne spune apostolul, a început după potop și se sfîrșește cu faza finală a marelui timp de strîmtorare sau a zilei Domnului (Iehova). Această zi a lui Iehova urmează întoarcerii Domnului nostru, cînd condițiile în lume sînt asemănătoare cu cele din zilele lui Noe - Matei 24:38,39; Luca 17:26,27; Genesa 6:11; 2 Petru 3:6,7,10.

Ni se spune că în zilele lui Noe oamenii "mîncău și beau, se însurau și se măritau . . . și n-au știut nimic" despre potopul care amenința să nimicească "lumea de atunci".

Tot așa, Scripturile arată că "ziua Domnului" vine ca "un hoț noaptea" - oamenii nefiind conștienți de semnificația evenimentelor pînă cînd tulburările din această zi duc la răsturnarea "lumii rele prezente" - traducerea engleză King James ("această lume vicleană" - Sfînta Scriptură 1874, "acest veac rău" - Cornilescu) - (1 Tesaloniceni 5:2; Luca 21:35; Galateni 1:4).

Dar sfîrșitul lumii de astăzi nu va însemna sfîrșitul rasei umane. Nu, mulțumim lui Dumnezeu, el va însemna începutul unei lumi noi, al lumii de mîine - ordinea de mîine a lui Dumnezeu. Una din caracteristicile principale ale lumii de ieri și a celei de azi este egoismul, iar conducătorul lor a fost și este Satan, străvechiul dușman al lui Dumnezeu și al omului - 2 Corinteni 4:4. Dar, odată cu sfîrșitul lumii de astăzi și începutul lumii de mîine, Satan va fi legat și lumea cea nouă va avea o conducere divină - Apocalipsa 20:1-4; 21:1-5; 2 Petru 3:13; Isaia 65:17; Obadia 21.

Egoismul și iubirea

Spiritul egoismului - al interesului de sine sub conducerea lui Satan, a devenit dominant chiar de la începutul lumii de ieri. Păcatul și egoismul au continuat să domine lumea dintîi, așa încît înaintea de a se sfîrși pămîntul "era plin de violență" (Genesa 6:11-Cornilescu revizuită). Același lucru este adevărat și despre lumea de astăzi. De fapt, noi sîntem, deja, martorii dezintegrării lumii prezente; nimicirea ei este produsă de violența marelui timp de strîmtorare, prezis de profeți - Daniel 12:1.

Lumea de mîine a lui Dumnezeu va avea un nou conducător, Christos, regele regilor și Domnul domnilor - Psalm 72. Conducerea Lui va fi bazată pe iubire și nu pe egoism. Acesta este motivul pentru care apostolul spune,

despre acea lume, că în ea "va locui dreptatea" (2 Petru 3:13-Cornilescu revizuită). Conducerea lui Satan, bazată pe păcat și egoism, a adus moartea, deoarece "plata păcatului este moartea" (Romani 6:23). Domnia Mesianică a dreptății și iubirii va aduce viața pentru că "trebuie ca El să împărățească pînă va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea" (1 Corinteni 15:25,26).

Dacă ne gîndim la cele trei lumi și la caracteristicile lor diferite, s-ar părea că Biblia se contrazice, dacă nu aplicăm fiecare declarație biblică la perioada căreia îi aparține. De exemplu, despre timpul prezent, profetul spune: "Acum ferim pe cei mîndri; da, cei ce practică răutatea sînt zidiți; da, ei ispitesc pe Dumnezeu și scapă" (Maleahi 3:15-Cornilescu revizuită). Dar despre lumea de mîine citim: "În zilele lui, cel drept va înflori" (Psalm 72:7-Cornilescu rev.) și "toți cei răi" vor fi nimiciți - Fapt. Ap. 3:23; Psalm 145:20.

Această metodă de a studia Biblia pe dispensații, pare să fie, în parte, cea recomandată de apostolul Pavel lui Timotei, să se străduiască să "împartă drept cuvîntul adevărului" (2 Timotei 2:15). Dacă în studiul Bibliei ne străduim să aplicăm profețiile și făgăduințele la lumea sau la vîrsta la care aparțin, vom descoperi o simplitate, armonie și frumusețe în învățăturile ei, pe care niciodată nu le-am bănuț. Biblia în sine este armonioasă și tot ce avem de făcut pentru a o înțelege este să ajungem noi în armonie cu ea - Ioan 7:17; Luca 11:9,10; Ieremia 29:13.

Deși primele două "lumi", menționate de apostolul Petru (2 Petru 3:5-7), au fost sub controlul lui Satan "Prințul lumii acesteia" (Ioan 14:30-Cornilescu revizuită), totuși, nu înseamnă că Dumnezeu nu s-a interesat deloc de omenire în tot acest timp. Dimpotrivă, de-alungul vîrstelor El a dus înainte cu consecvență fazele pregătitoare ale planului Său,

pentru preluarea puterii și binecuvîntarea "tuturor familiilor pămîntului" la timpul convenit - "în dispensația plinătății timpurilor" (Genesa 12:3; vezi Efeseni 1:10 Cornilescu revizuită).

Lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu în timpul domniei lui Satan s-a dezvoltat, de fapt, progresiv, în perioade sau vârste. Cuvîntul lui Dumnezeu - făgăduințele și instrumentele Sale pentru poporul Său, a contribuit în mare măsură la îndeplinirea lucrării Sale pe pămînt în toate aceste vârste și pentru fiecare dispensație a avut o lucrare specială de îndeplinit. Nimic din Scripturi nu ne arată că Dumnezeu și-a schimbat metodele de lucru cu poporul Său în timpul lumii dintîi, lumea de ieri.

În timpul acela s-au făcut făgăduințe importante. În Genesa 3:15 ni se spune că "sămînța femeii", într-o zi, va zdrobi capul "șarpelui". Dumnezeu a făgăduit, prin Enoh, că Domnul va veni cu zecile de mii de sfinți ai Săi (Iuda 14). În felul în care a procedat cu Noe, El ne-a dat anumite ilustrații de mare valoare în legătură cu sfîrșitul lumii prezente. De aceea, în lumina planului divin așa cum îl vedem astăzi, ceea ce s-a petrecut înainte de potop are mare însemnătate pentru noi.

Vîrsta Patriarhală

Primii 656 ani după potop pot fi numiți "Vîrsta Patriarhală". Această denumire nu se găsește în Biblie, dar, după cum ne arată Biblia, în timpul acestei perioade Dumnezeu a avut legături numai cu anumiți oameni, cunoscuți ca patriarhi sau părinți ai lui Israel. Această stare de lucruri a durat pînă la moartea lui Iacov și întemeierea națiunii lui Israel prin cei 12 fii ai lui.

Lucrarea sau planul lui Dumnezeu în timpul Vîrstei Patriarhale n-a fost evanghelizarea oamenilor. El i-a vorbit

lui Avraam și i-a făcut făgăduințe minunate. Dumnezeu i-a spus, de fapt, că avea să binecuvînteze toate familiile pămîntului. Făgăduința aceasta ne revelează interesul lui Dumnezeu pentru toată omenirea, dar posibilitatea de a primi binecuvîntările făgăduite nu erau pentru vîrsta aceea. În Isaia 51:2 ni se spune că Dumnezeu l-a chemat pe Avraam cînd era numai el singur (vezi și Genesa 12:1).

În timpul Vîrstei Patriarhale au fost nimicite Sodoma și Gomora din cauza răutății lor. Totuși, Dumnezeu n-a făcut nimic pentru a-i determina pe oamenii aceea răi să se pocăiască. Știm acest lucru din ceea ce spune Isus în Noul Testament. Învățătorul, care și-a desfășurat cu putere misiunea în anumite cetăți, a spus că dacă aceleași minuni ar fi fost făcute în Sodoma și Gomora, ele n-ar fi fost nimicite pentru că oamenii s-ar fi pocăit. Evident că Dumnezeu le-ar fi putut da o mărturie eficientă, dacă așa i-ar fi fost planul. Dar n-a făcut-o, ci le-a nimicit, fără să le dea posibilitatea să se pocăiască. De asemenea, Isus a promis Sodomei și Gomorei că lor le va fi mai ușor în ziua judecării decît cetăților favorite, care au refuzat să-L recunoască pe El și minunile Sale - Matei 11:23,24.

Pe de altă parte, trebuie să știm că oamenii aceia erau incluși în făgăduința lui Dumnezeu de a binecuvînta "toate" familiile pămîntului prin sămînța lui Avraam - Genesa 12:3. De aceea, singura concluzie armonioasă pe care o putem trage este că Dumnezeu are în plan să ridice din mormînt pe sodomii pentru a-i binecuvînta. Exact acest lucru îl prezice profetul Ezechiel în capitolul 16 de la versetul 44 pînă la sfîrșitul capitolului (vezi, de asemenea, capitolul VI din "Planul divin al vîrstelor").

Sămînța făgăduită

Făgăduința făcută lui Avraam în timpul Vîrstei Patriar-

hale a fost întărită mai târziu printr-un jurământ - Genesa 22:16-18; Evrei 6:13-18. Este o făgăduință minunată în care Dumnezeu își revelează scopul de a "binecuvînta toate familiile de pe pămînt". Făgăduința i-a fost confirmată lui Isaac și lui Iacov și, la moartea lui Iacov, celor 12 fii ai lui care au constituit nucleul națiunii lui Israel.

Avraam n-a înțeles nici el clar că legământul făcut cu el avea două părți: o parte pentru dezvoltarea "*semînței*", iar cealaltă pentru a da *binecuvîntările* făgăduite prin acea sămînță. Fără îndoială, Avraam a gîndit că Isaac, copilul minune, avea să fie sămînța făgăduită; și a avut atît de mare credință în posibilitatea lui Dumnezeu de a-și îndeplini făgăduințele, încît a crezut că Isaac ar fi înviat din morți dacă l-ar aduce ca jertfă, așa cum i-a cerut Dumnezeu - Evrei 11:17-19.

În Evrei 11:13,39 și în Fapt. Ap. 7:5 apostolul ne spune că Avraam a murit fără ca făgăduința făcută lui să fie împlinită. Totuși, în timpul vieții, "el aștepta cetatea care are temelii tari al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu" (Evrei 11:10). Pentru Avraam o cetate era un centru de guvernare sau o împărăție. Așadar, ceea ce aștepta el, de fapt, era ca Dumnezeu să stabilească o împărăție pe pămînt, în care urmașii lui Avraam să ocupe o poziție importantă. Făgăduința făcută lui Avraam este, într-adevăr, una din făgăduințele Împărăției Mesianice din Vechiul Testament.

Avraam împreună cu alți patriarhi din vîrsta aceea vor avea o parte importantă în faza pămîntească a Împărăției Mesianice. Promisiunile lui Dumnezeu făcute patriarhilor, precum și legăturile Lui cu ei, au un rol foarte important pentru înțelegerea mai clară a planului lui Dumnezeu, de către poporul Său de mai târziu. Dacă privim astfel putem vedea că, deși Dumnezeu n-a făcut nici o încercare să convertească lumea în Vîrsta Patriarhală, totuși, El a făcut

o lucrare foarte importantă în planul Său. Lucrarea Sa, atunci ca și întotdeauna, a fost un mare succes.

Vîrsta Iudaică

Vîrsta Iudaică, perioada următoare din planul lui Dumnezeu, a început la moartea lui Iacov și s-a sfîrșit la prima venire a lui Isus. Denumirea de "Vîrstă Iudaică" se folosește pentru că sugerează *modul* în care Dumnezeu a continuat lucrarea pregătitoare pentru stabilirea mai tîrziu a Impărăției Sale și, ca atare, pentru binecuvîntarea tuturor oamenilor. În perioada aceea Dumnezeu a avut legături *numai* cu un popor, poporul evreu. El le-a declarat prin profet: "Eu v-am ales numai pe voi dintre toate familiile pămîntului" (Amos 3:2).

Dumnezeu i-a dat lui Israel Legea Lui. El le-a trimis profeți. Prin preoțimea lor a instituit serviciile Tabernaculului, care, conform Noului Testament, au fost o "umbră a bunurilor viitoare" - Evrei 9:11,23; 10:1. Promisiunea lui Dumnezeu pentru acest popor a fost că, dacă îi erau loiali, îi va face "o Impărăție de preoți și un neam sfînt" (Exod 19:5,6). Aceasta înseamnă că, prin ei, Dumnezeu dădea binecuvîntările promise "tuturor familiilor pămîntului". Israel însă, ca popor, nu s-a dovedit vrednic de această poziție înaltă și onorată în planul divin - Romani 11:7. Cînd Mesia a venit la ei, L-au respins și, ca urmare, au fost respinși de la această poziție deosebită, de favoare divină. Dar lucrarea lui Dumnezeu în timpul Vîrstei Iudaice n-a fost o nereușită. Pavel ne spune că Legea a servit ca "îndrumător" sau pedagog pentru a aduce pe evrei la Christos (Galateni 3:24). Nereușita evreilor de a ține Legea perfectă a lui Dumnezeu, prin care puteau ajunge la viață, a dovedit necesitatea lucrării de răscumpărare a lui Christos. În cele din urmă, toate neamurile vor învăța

această lecție măreață - *nevoia de un Mîntuitor*.

În timpul Vîrstei Iudaice Dumnezeu a îndeplinit alte lucruri importante. Legăturile Lui cu Israel, succesele și insuccesele lui Israel, servesc ca exemplu și îndrumător valoros pentru Israelul spiritual din *această vîrstă* (evangelică). Sutele de făgăduințe, făcute lui Israel prin profeți, ne oferă o schiță a multor trăsături importante ale planului divin, servind astfel ca îndrumător pentru urmașii Învățătorului, în pregătirea lor de-a ajunge la moștenire împreună cu El în Împărăția Mesianică. Și în alte moduri lucrarea lui Dumnezeu din Vîrsta Iudaică ocupă un loc important în planul divin de reabilitare a omului.

Vîrsta Iudaică s-a sfîrșit la prima venire a lui Isus, dar favoarea divină a continuat pentru evrei în timpul misiunii Domnului și încă trei ani și jumătate după aceea. În acest scop, pînă după învierea Sa din morți, Isus și-a limitat atît propria misiune cît și pe cea a ucenicilor la națiunea lui Israel. Astfel, Isus le-a spus ucenicilor: "Să nu mergeți pe calea păgînilor și să nu intrați în vreo cetate a Samaritenilor, ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel" (Matei 10:5,6).

Vîrsta Evanghelică

După înviere Isus le-a spus ucenicilor să-și extindă misiunea la toate neamurile, dar, chiar și atunci, să înceapă din Ierusalim - Luca 24:45-49; Matei 28:19,20. Conform profeției date prin Daniel (Daniel 9:24-27), în care se spune că Mesia va fi "stîrpit" la mijlocul "săptămîinii", Israel a mai avut favoare încă trei ani și jumătate după moartea lui Isus; de aceea, porunca a fost: "începînd din Ierusalim". O săptămîină, ca timp profetic, reprezintă șapte ani, socotind un an pentru o zi - Numeri 14:33,34; Ezechiel 4:6; Daniel 12:11,12; Apocalipsa 11:2,3.

Astfel, lucrarea Vîrstei Evanghelice a început din Ierusalim. Această vîrstă continuă pînă la a doua venire a lui Christos, care este începutul lumii de mîine a lui Dumnezeu. Termenul "Vîrstă Evanghelică" s-a ales pentru a identifica această perioadă de timp, dintre prima și a doua venire a lui Christos, deoarece Scripturile arată că lucrarea lui Dumnezeu în acest timp este pentru vestirea Evangheliei sau a "veștilor bune" ale Impărăției.

Așa cum am arătat deja, în timpul Vîrstei Patriarhale Dumnezeu și-a făcut lucrarea prin anumite persoane, patriarhii. În Vîrsta Iudaică El și-a continuat-o, lucrînd cu poporul evreu. Dar în timpul Vîrstei Evanghelice Dumnezeu nu-și limitează favoarea nici la anumite persoane deosebite, cum a făcut în Vîrsta Patriarhală, nici la un popor, ca în Vîrsta Iudaică, ci a împuternicit pe toți cei care sînt poporul Lui să vestească vestea bună a Impărăției printre toate neamurile. Cei care au răspuns la acest mesaj au fost cei cărora Dumnezeu le-a acordat favoarea Sa, invitîndu-i să participe în planul Lui, planul vîrstelor.

Care a fost, deci, obiectivul lucrării lui Dumnezeu în timpul Vîrstei Evanghelice? Răspunsul la această întrebare se găsește în Faptele Apostolilor 15:13-18. Aici ni se spune că Dumnezeu și-a aruncat privirile peste neamuri, "ca să-și aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte numele". La început evreilor li s-a propus să fie acest popor, dar numai puțini dintre ei au acceptat pe Christos și au devenit "copii al lui Dumnezeu" (Ioan 1:12). În planul divin, însă, acest "popor care să-I poarte numele", este format din 144.000 de membrii - un număr apreciabil din anumite puncte de vedere, dar care, comparat cu întreaga omenire sau numai cu creștinătatea, este, desigur, doar "o turmă mică" (Luca 12:32).

În Romani 11:17-24, apostolul arată că neamurile pot

avea privilegiile speciale ale acestei Vîrste Evanghelice, deoarece "ramurile firești" sau naturale (evreii) au fost rupte din cauza necredinței lor. Aceasta înseamnă că cei care sînt aleși dintre alte neamuri iau locul evreilor, care și-au pierdut acest loc de favoare deosebită. Pentru acest motiv, în Apocalipsa 7:4-8 și 14:1-3, găsim că întreg numărul de 144.000 este reprezentat prin Israel (vezi și Romani 9:6,7; 2:28,29).

Remarcăm, în Apocalipsa 14:1, că despre această "turmă mică", care stă cu "Mielul" pe muntele Sionului, se spune că aveau scris pe frunțile lor numele Său și numele Tatălui. Acest lucru ne arată că ei sînt un "popor care să-I poarte Numele". În Apocalipsa 19:7 aceeași companie este reprezentată ca "soție" a Mielului și în acest mod ei împărtășesc numele de familie al Tatălui lor Ceresc (vezi Apocalipsa 21:2 și 22:17).

Casa domnitoare a lui Dumnezeu

În lumina mărturiei generale a Cuvîntului lui Dumnezeu, acest "popor care să-I poarte Numele", adunat dintre neamuri prin Evanghelie, este casa domnitoare a lui Dumnezeu. În Mica 4:1-4 ni se vorbește despre stabilirea Împărăției lui Dumnezeu peste tot pămîntul. Această Împărăție (simbolizată în profeție printr-un "munte") este formată din "casa lui Dumnezeu". Toate casele domnitoare ereditare din această lume rea din prezent au fost în realitate aranjamente de familie, prin care, din generație în generație, domnitorii au moștenit dreptul de a domni.

Astfel, Dumnezeu ne spune că Împărăția Lui va fi în mîinile unei case domnitoare, care, de asemenea, va fi un aranjament de familie. Membrii acestei familii primesc dreptul de a domni prin moștenire, prin faptul că sînt parte din familie. Dar aceasta nu este o familie pămîntească, ci

una divină. Este propria familie a lui Dumnezeu. Cel mai de seamă membru al ei este *preaiubitul Lui Fiu*, "*singurul născut*", Isus Christos. Pe lângă Isus sînt primiți în familia divină, devenind fii ai lui Dumnezeu, cei care urmează lui Isus - Coloseni 1:18; Ioan 1:12,14; 1 Ioan 3:1,2.

Apostolul explică, în continuare, că dacă sîntem fii, sîntem "*moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Christos*" (Romani 8:16,17). Tuturor acestor "*împreună moștenitori*" li s-a promis loc în casa domnitoare a lui Dumnezeu și însuși scopul acestei Vîrste Evanghelice este alegerea și pregătirea celor care, ca membri ai acestei familii regale a cerului, vor trăi și vor împărăți "*cu Christos o mie de ani*" - Apocalipsa 20:4; 2:26,27; Psalm 2:9; 1 Corinteni 6:2,3 (vezi și capitolul XIV din "*Planul divin al vîrstelor*").

Odată cu terminarea lucrării Vîrstei Evanghelice nimic nu va mai sta în calea stabilirii complete a lumii noi de mîine a lui Dumnezeu. Către sfîrșitul lumii de astăzi are loc a doua venire a lui Christos, dar pentru lume venirea Lui este "*ca un hoț noaptea*" (1 Tesaloniceni 5:2; Apocalipsa 3:3). Christos vine întîi ca să-și ia mireasa - Ioan 14:3; Apocalipsa 19:7; 21:2; 22:17. Cînd mireasa Lui, Biserica, va fi unită cu El în glorie cerească, atunci se va împlini făgăduința din Apocalipsa 22:17, unde citim că "*"Duhul și Mireasa zic: "Vino!", și . . . ia apa vieții fără plată!"*".

Prima vîrstă din lumea nouă

Prima mie de ani din lumea nouă poate fi numită "*Vîrsta Milenară*". În timpul acestei mii de ani Biserica, adunată din lume de-a lungul acestei Vîrste Evanghelice, va domni cu Isus pentru a da binecuvîntările promise de Dumnezeu "*la toate familiile pămîntului*" (Genesa 12:1-3) - Galateni 3:16,26-29; Apocalipsa 5:10; Matei 19:28. În timpul Vîrstei Milenare marele plan al lui Dumnezeu va

ajunge la încheierea lui glorioasă - Efeseni 1:10.

Dar, înaintea Vîrstei Milenare, lumea trebuie să treacă printr-un "timp de strîmtorare cum n-a mai fost de cînd sînt popoarele" (Daniel 12:1-Cornilescu revizuită). Avem toate motivele să credem că acum trăim în acel timp și că tulburările actuale din lume sînt parte din "timpul de strîmtorare" cu care se sfîrșește această vîrstă și începe următoarea - Ioel 2:1-13; Zaharia 14:1,6-9.

Deoarece bisericile, în general, cred că Dumnezeu intenționează să convertească lumea în această Vîrstă Evanghelică, ceea ce se petrece astăzi îi uimește și tinde să scadă credința în Dumnezeu și în Creștinism - Ieremia 8:15. Dar dacă ne dăm seama că lucrarea acestei vîrste este numai să adune din lume pe cei care vor domni cu Christos în vîrsta viitoare, atunci nereușita aparentă a Creștinismului este explicabilă.

De fapt, însuși Isus a spus că la a doua Lui venire va găsi puțină credință pe pămînt - Luca 18:8. Pavel a profețit că "în zilele din urmă" vor fi vremuri primejdioase și că oamenii vor fi "iubitori mai mult de plăceri decît iubitori de Dumnezeu" (2 Timotei 3:4). În pilda cu grîul și neghina Isus ne spune clar că majoritatea urmașilor pretinși ai Lui vor fi numai o imitație de creștini și că, la sfîrșitul vîrstei, acești snopi confesionali vor fi nimiciți.

Această ardere a neghinei se petrece în timpul de strîmtorare cu care se încheie Vîrsta Evanghelică. Aceasta nu înseamnă însă că lucrarea vîrstei va fi un eșec. Lucrarea lui Dumnezeu din această vîrstă, ca și din celelalte, va fi un succes minunat. Tot "grîul" adevărat va fi adunat în grînarul ceresc și "vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor" (Matei 13:43). De aceea, în orice măsură vedem că se nimicește ceea ce pretinde a fi Creștinism, să ne amintim că nimic nu se întîmplă fără permisiunea divină

și că ceea ce ne-ar putea apărea ca o calamitate nu este decît pregătirea stabilirii *adevăratului* Creștinism, din timpul Împărăției de o mie de ani.

Paradisul edenic

Să urmărim acum desfășurarea planului lui Dumnezeu dintr-un punct de vedere ușor diferit. Am văzut importanța timpului în aranjamentul divin, adică desfășurarea planului de la o vîrstă la alta. Acum vom examina programul divin raportat la diferite planuri de ființe sau sfere de viață. Descriind completarea planului divin în "dispensația plinătății timpurilor" (Efeseni 1:10-Cornilescu revizuită), apostolul declară că atunci toate se vor uni în Christos, atît cele din "cer" cît și cele de pe "pămînt".

În Scripturi sînt menționate două mîntuiri: una cerească și alta pămîntească. Dacă nu luăm acest fapt în considerare cînd studiem Biblia, ne lovim de multe contradicții aparente. Cele mai multe făgăduințe din Vechiul Testament conțin binecuvîntări pămîntești, pe cînd cele mai multe făgăduințe din Noul Testament, precum și cele din Vechiul Testament care vorbesc profetic despre Biserică, descriu speranțe cerești. Este necesar să aplicăm *aceste făgăduințe corect în timp*, ca să putem vedea armonia dintre ele.

Accentuăm faptul că Adam a fost creat să trăiască pe pămînt și că pămîntul a fost creat să fie locuința omului - Isaia 45:18; Psalm 115:16. I s-a spus că dacă nu va asculta de legea lui Dumnezeu va muri, iar dacă va asculta va trăi. Dacă Adam n-ar fi încălcat legea lui Dumnezeu, atunci porunca să se înmulțească, să umple pămîntul și să-l supună ar fi fost împlinită, fără păcat, boală și moarte.

În acest caz, Adam și copiii lui ar fi continuat să trăiască pe pămînt fără teama de moarte. Cînd pămîntul ar fi fost plin, înmulțirea rasei umane s-ar fi oprit și familia umană

perfectă s-ar fi bucurat veșnic de favoarea lui Dumnezeu. Însă n-a fost așa și, deoarece primul om nu s-a supus legii lui Dumnezeu, sentința morții a căzut peste el. Dar aceasta nu înseamnă că scopul lui Dumnezeu a dat greș și nici că s-a schimbat.

Datorită neascultării lui Adam întreaga rasă umană s-a născut în păcat și moarte, în loc de perfecțiune și viață. Pavel spune că "printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor, din pricină că toți au păcătuît" (Romani 5:12,19). Sentința morții a căzut asupra lui Adam imediat ce a păcătuît, astfel încît copiii lui s-au născut în această stare.

Prețul corespunzător

Ne amintim că lui Adam, cînd a păcătuît, nu i s-a spus că va merge în cer sau în iad cînd va muri. I s-a spus că va muri, ceea ce însemna că va pierde privilegiul de a trăi și a se bucura de grădina perfectă a Edenului - paradisul pămîntesc. Păcatul lui Adam, deci, a însemnat și pierderea paradisului. Planul lui Dumnezeu de mîntuire cuprinde în mod necesar și restaurarea paradisului. Dar cum se va realiza acest lucru? Scripturile ne spun că se realizează prin opera răscumpărătoare a lui Christos.

Pavel ne spune că "omul" Isus Christos "S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți" (1 Timotei 2:6). În acest pasaj expresia "preț de răscumpărare" provine din cuvîntul grecesc "antilutron", care înseamnă "preț corespunzător". Omul Isus Christos, care a murit pe cruce ca Răscumpărător, a fost un preț corespunzător pentru omul perfect Adam, care a păcătuît. Se spune despre Isus că "S-a făcut trup" cu scopul "ca prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți" (Ioan 1:14; Evrei 2:9).

Principala trăsătură a planului, realizată de Isus la prima venire, a fost depunerea vieții Sale pentru păcatele întregii lumi. Ioan Botezătorul a spus despre Isus: "Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii" (Ioan 1:29).

Dacă nu trebuia dezvoltată o altă trăsătură pregătitoare a planului divin, s-ar fi putut începe lucrarea de restaurare a omului căzut, în domeniul lui pierdut - paradisul, imediat după moartea și învierea lui Isus. Mesajul către credincioși ar fi fost: ""Vino! ". . . ia apa vieții fără plată!"" (Apocalipsa 22:17). Prin Isus se făcuseră pregătiri pentru anularea sentinței de moarte asupra lui Adam și, prin Adam, asupra întregii omeniri. Deci, aparent, următorul pas logic ar fi fost începerea lucrării de restatornicire.

Dar nu această lucrare a fost începută de apostoli la Rusalii. Este adevărat, în zilele Lui, Isus a vindecat pe unii bolnavi și a înviat din morți pe unii, dar acestea le-a făcut numai ca să ilustreze lucrarea Sa viitoare - Ioan 2:11. Apostolul Pavel spune că darurile Spiritului, care au fost date Bisericii primitive și prin care s-au făcut unele minuni, urmau să "înceteze", să se sfârșească - 1 Corinteni 12:31; 13:1-3,8; 14:18-20,22. De atunci unii au pretins că au capacitatea de a face minuni în numele lui Christos, dar n-au fost înviați morți și numai o foarte mică proporție de bolnavi au pretins că au fost vindecați în mod miraculos, iar autenticitatea acestor cazuri este îndoielnică.

Isus nu le-a promis ucenicilor sănătate și viață veșnică pe pământ. El le-a spus că dacă doreau să fie adevărați ucenici ai lui Christos, trebuia mai degrabă să se aștepte să sufere și să moară cu El: "Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze" - acesta a fost felul în care Învățătorul a formulat condițiile uceniciei pentru cei care doreau să le cunoască (Matei 16:24).

În mod natural cineva ar putea presupune că, Isus luînd locul păcătoșilor în moarte, cei care cred în El nu mai trebuie să moară. Acest lucru va fi adevărat în lumea de mîine a lui Dumnezeu, dar în timpul acestei Vîrste Evanghelice se desfășoară o altă fază a planului divin de mîntuire, care este de cea mai mare importanță.

Care este acea fază a planului? Este chemarea și alegerea Bisericii lui Christos; pregătirea membrilor ei pentru a avea parte cu El în lucrarea de aducere la viață a omenirii în Vîrsta Milenară. Apostolul Pavel o numește "chemarea cerească" (Evrei 3:1; Filipeni 3:14). Isus a făcut aluzie la ea în declarația Sa către tînărul bogat, cînd i-a spus că va avea "comoară în ceruri" dacă-L va urma în moarte (Luca 18:18-22).

Un loc pregătit

Isus s-a referit la speranța cerească a urmașilor Săi, cînd le-a făcut făgăduința: "Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce . . . Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sînt Eu, să fiți și voi" (Ioan 14:2,3). Petru se referă la speranța cerească a Bisericii în declarația: "prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești" (2 Petru 1:4). Pavel încurajează pe creștini să umble după "lucrurile de sus". El ne spune că aceste lucruri de sus sînt "unde Christos stă la dreapta lui Dumnezeu" (Coloseni 3:1,2-Cornilescu revizuită). Toate acestea dovedesc că răsplata Bisericii va fi ca și răsplata lui Isus. Faptul acesta este accentuat iarăși de către apostol, cînd spune: "dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui" (Romani 6:5).

Textul acesta din urmă explică de ce urmașii lui Isus nu

sînt restaurați la viață în această vîrstă: pentru că ei sînt invitați *să moară cu Isus*. Cu alte cuvinte, lucrarea de jertfire din planul divin nu s-a sfîrșit la Calvar, lucru explicat de Pavel în Romani 12:1 (Cornilescu revizuită), unde citim: "Vă îndemn dar fraților pentru îndurările lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înțeleaptă".

În Coloseni 1:24 Pavel spune: "împlinesc ce lipsește suferințelor lui Christos". Alte pasaje prezintă Biserica în rolul de sacrificatori, punîndu-și viața pentru a face voia lui Dumnezeu. Despre această activitate de jertfire a creștinilor vorbește Pavel în expresia: "ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui" (Romani 6:5). Isus n-a murit sub condamnare ca păcătos. El s-a jertfit, o jertfă de bună voie, pentru păcat. Moartea Lui a asigurat anularea legală a păcatului lui Adam și, prin Adam, a păcatelor ereditare ale tuturor oamenilor - Romani 5:12,18,19.

Indreptați prin credință

Unii, însă, pot întreba: cum ar putea urmașii lui Isus să moară cum a murit El? Nu sînt ei membri ai rasei căzute, sub condamnarea morții ca toată omenirea? Așa au fost și ei, însă Scripturile ne spun că după înviere Isus s-a înfățișat pentru noi înaintea lui Dumnezeu - Evrei 9:24. Aceasta înseamnă că meritul sacrificiului Său eliberează de condamnare pe toți urmașii Săi consacrați, așa încît moartea lor nu mai este considerată de Dumnezeu ca rezultat al condamnării, ci este o moarte de sacrificiu.

În Romani 6:11 Pavel le spune creștinilor să se "socoască morți față de păcat", întocmai cum a fost Isus "mort pentru păcat" - adică o jertfă pentru păcat. Aceasta nu înseamnă că lucrarea de jertfire a Bisericii este necesară pentru a asigura răscumpărarea omenirii. Nu, răscumpărarea

a fost împlinită de Isus. Înseamnă, doar, că Dumnezeu acceptă jertfele Bisericii ca și cum membrii ei ar fi ființe umane perfecte și, prin aceste jertfe, Biserica se pregătește să lucreze cu Isus în Vîrsta Milenară - ca să poată da viață întregii omeniri, prin înlăturarea păcatului și a efectelor lui.

Cei care compun adevărata Biserică a lui Christos - ale căror nume sînt "scrise în ceruri" - sînt chemați din lume și primesc asigurarea că, prin sîngele lui Christos, faptele lor imperfecte sînt acceptate de Dumnezeu. Pe baza voinței lor de a-și jertfi viața pămîntească li se promite o răsplată cerească. Astfel ei călătoresc pe calea îngustă a sacrificiului, care duce la glorie, onoare și nemurire (Matei 10:39,42; Romani 2:7).

Biserica este singura căreia i se promite nemurirea. Adam n-a fost nemuritor, deoarece a fi nemuritor înseamnă imposibilitatea de a muri. Cînd va fi restaurat la perfecțiune, la sfîrșitul Vîrstei Milenare, omul nu va fi nemuritor. La nemurire vor fi înălțați toți creștinii adevărați, credincioșii din Vîrsta Evanghelică. Ei vor fi cum este Isus acum, ființe glorioase, cerești, Îl vor vedea față în față, vor fi cu El în Impărăție și vor domni cu El o mie de ani - 1 Ioan 3:2; Apocalipsa 2:26,27; 5:10; 20:4,6 (vezi "Planul divin al vîrstelor", capitolul X).

Paradisul restaurat

Cînd lucrarea acestei Vîrste Evanghelice se va termina și toți creștinii adevărați vor fi uniți cu Isus în faza cerească a Impărăției, atunci va începe lucrarea de restaurare a omenirii la viață pe pămînt.

Apostolul Petru vorbește despre această lucrare a Vîrstei Milenare numind-o "restabilire" și ne spune că despre ea a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci, de la începutul lumii (Fapt. Ap. 3:19-21-Cor-

nilescu revizuită). Aceste mărturii, ale sfinților profeți, sînt cele care vorbesc despre binecuvîntările vieții pămîntești, care vor urma celei de a doua veniri a lui Christos. Împlinirea acestor promisiuni pămîntești va începe după completarea Bisericii din această Vîrstă Evanghelică, care va fi adunată la Christos pe plan ceresc - locul pregătit de Isus pentru ei - Ioan 14:1-3.

După terminarea lucrării acestei Vîrste Evanghelice va urma lucrarea de adunare a omenirii la Christos; nu pe plan spiritual, ci pe plan pămîntesc. Astfel vor fi unite toate lucrurile în Christos, atît "cele din ceruri" cît și cele "de pe pămînt" (Efeseni 1:10). Adunarea Bisericii, care a început la deschiderea Vîrstei Evanghelice, va trebui completată, după care va urma unirea ei cu Christos în glorie, la începutul Vîrstei Milenare. Astfel, ni se spune că în această dispensație "a plinătății timpurilor" toate lucrurile, atît cele cerești cît și cele pămîntești, vor fi unite în Christos.

Domnii pămîntului

Primii oameni care vor fi restaurați la viață și perfecțiune pe pămînt vor fi servii credincioși ai trecutului. Ei au fost părinții lui Israel, dar vor deveni copiii Christosului și vor fi puși "domni în toată țara" (Psalm 45:16). Isus a spus că Avraam, Isaac, Iacov și toți profeții, vor fi priviți ca instructori ai poporului în timpul Impărăției - Matei 8:11; Luca 13:28-30. Ei vor fi reprezentanții pămîntești ai Christosului divin și vor administra legile Impărăției.

Activitatea acestor reprezentanți pămîntești va fi susținută de puteri miraculoase, așa că nu va exista nici o posibilitate de a ocoli cu succes legile existente atunci - care vor fi legile lui Christos. Ni se spune că atunci, "oricine nu va asculta de proorocul acela, va fi nimicit cu desăvîrșire din mijlocul poporului" (Fapt. Ap. 3:23-Cornilescu revizuită). Cei care

se vor conforma legilor Impărăției Mesianice nu vor muri. Ei vor fi restabiliți la perfecțiunea pierdută de tatăl Adam și, în baza acelei perfecțiuni umane, vor avea posibilitatea să trăiască veșnic pe pământ. Acesta este sensul termenului "restabilire", așa cum este folosit de apostolul Petru și a termenului "reînnoire", așa cum este folosit de Invățătorul (Matei 19:28-Cornilescu revizuită).

Din sutele de făgăduințe biblice, care vorbesc despre restabilirea omenirii, aflăm despre multiplele căi care vor duce la fericirea omenirii și la rezolvarea dificultăților ei. Găsim scris că "pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă" (Isaia 11:9). Găsim scris că atunci Domnul va da "popoarelor buze curate", ceea ce le va permite să "cheme numele Domnului, ca să-L slujească într-un gând" (Țefania 3:9).

De asemenea, ni se spune că atunci legea lui Dumnezeu va fi scrisă în inimile oamenilor - Ieremia 31:33. Aceasta este una din căile prin care va fi restabilit omul la perfecțiunea avută de Adam înainte de a încălca legea lui Dumnezeu în Eden. Scrierea legii divine în inimile oamenilor va necesita ajutor de la Dumnezeu, prin Christos. Se va folosi puterea de a face minuni pentru a ajuta pe cei care se vor pune sub jurisdicția legilor Impărăției.

Ni se spune, despre acel timp, că oamenii vor învăța dreptatea - Isaia 26:9. Vor învăța să cunoască pe Domnul cel adevărat, ceea ce înseamnă viață veșnică - Ioan 17:3. Satan va fi legat în timpul acela și toate influențele rele vor fi îngrădite - Apocalipsa 20:1,2. Calea spre viață va fi așa de ușoară, încât "chiar și cei fără minte, nu vor putea să se rătăcească" (Isaia 35:8,9).

Cît de diferite vor fi condițiile acelea față de cele întîlnite astăzi de creștini! Creștinii merg astăzi pe "calea îngustă", care este greu de găsit, iar cei care o găsesc și merg pe ea

sînt ispitiți și încercați aproape la fiecare pas - Matei 7:13,14. Desigur că Dumnezeu îi ajută și răsplata lor este nespus de mare. Dar cînd va începe calea înaltă a restabilirii, încercările acestei vîrste se vor fi sfîrșit și oamenilor li se va da tot ajutorul necesar pentru a se putea întoarce repede și complet la perfecțiune și viață veșnică pe pămînt.

Acesta este deci planul lui Dumnezeu pentru lumea de mîine. Anii lungi de pregătire sînt aproape sfîrșiți. "Mihail", Regele lumii de mîine a lui Dumnezeu, deja s-a ridicat. Intoarcerea Lui, ca să-și ducă Mireasa și să-și ia autoritatea regală peste popoare, are ca rezultat "un timp de strîmtorare cum n-a mai fost de cînd sînt popoarele" (Daniel 12:1-Cornilescu revizuită). Această strîmtorare pregătește lumea pentru a accepta pe noul Rege, dar prezența Lui nu este cunoscută de lume; numai cînd slava Lui se va revela "orice făptură o va vedea" (Isaia 40:5).

Din Ierusalim "domnia" și "pacea" se vor extinde treptat, pînă vor cuprinde toate popoarele, aducîndu-le bucurie, pace și viață veșnică - Isaia 9:6,7. Cînd popoarele pămîntului se vor umili mai mult decît o fac astăzi, vor spune: "'Veniți, hai să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui și să umblăm pe cărările Lui'". Cînd astfel vor învăța căile Domnului "din săbiile lor își vor făuri fiare de plug și din sulilele lor cosoare; nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia și nu vor mai învăța războiul" (Mica 4:1-4; Isaia 2:2-4).

Da, Dumnezeu are un plan care s-a desfășurat cu consecvență de-alungul vîrstelor. Ne aflăm acum în pragul "dispensației plinătății timpurilor", cînd este gata să fie pus în scenă marele final al planului divin, pentru binecuvîntarea popoarelor cu pace, fericire și viață veșnică. Acest mare final al planului divin va fi răspunsul lui Dumnezeu la

rugăciunea creștinilor, "vie Impărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ" (Luca 11:2).

Știind despre planul lui Dumnezeu și ce va însemna el în curînd pentru o omenire nefericită, avem privilegiul să le spunem și altora despre el. Acesta este mesajul adevărat al Evangheliei, al "veștilor bune", care se centrează pe opera de răscumpărare a lui Christos. Să spunem oamenilor, cînd avem posibilitatea, că n-a existat nici o nereușită în planul lui Dumnezeu, ci el s-a desfășurat și se desfășoară spre finalul lui glorios. Lucrarea Sa a avut succes în lumea de ieri, are succes în lumea de azi și va avea succes în lumea de mîine - Isaia 42:4; 55:10,11; 53:11.

Fiindcă în lumea de mîine planul lui Dumnezeu se va completa, întregul pământ va deveni curînd un paradis și tot ce s-a pierdut în Eden și s-a cumpărat prin moartea lui Isus va fi redat oamenilor. Astfel, Dumnezeu va șterge lacrimile din ochii tuturor și moartea va fi înghițită de biruință - Apocalipsa 21:1-5; 1 Corinteni 15:54.

Notă:

Tematica acestei broșuri, tratată mult mai pe larg, se regăsește în lucrarea "Planul divin al vîrstelor" (vol. I din "Studii în Scripturi").

INDEXUL CITATELOR BIBLICE

- comentate, citate, referințe -

în lipsa specificațiilor s-a folosit traducerea Cornilescu; specificațiile indică: C. r. = Cornilescu revizuită; 1874 = Sfânta Scriptură de la 1874 (Iasi); K.J. = Biblia engleză "King James" (în românește "regele Iacob", tradusă și tipărită la comanda regelui Iacob al Angliei în 1611, denumită și "versiunea autorizată sau comună").

Genesa	35:8,9 25	Obadia	
3:15 9	40:5 26	21 7	
6:11 6,7(C.r.)	42:4 27	Mica	
12:1 10	45:18 6,18	4:1,4 15,26	
12:1-3 16	46:9,10 4	Tefania	
12:3 9,10	51:2 10	3:9 25	
22:16-18 11	53:11 27	Hagai	
Exodul	55:8-11 3	2:6,7 2	
19:5,6 12	55:10,11 27	Zaharia	
Numeri	55:11 C.r. 3	4:6 2	
14:33,34 13	65:17 7	14:1,6-9 17	
Deuteronomul	65:21 6	Maleahi	
11:21 6	Ieremia	3:15 C.r. 8	
Psalzii	8:15 17	Matei	
2:9 16	29:13 8	5:1-12 1	
45:16 24	31:17 6	5:5 6	
72 7	31:33 25	7:13,14 26	
72:7 C.r. 8	Ezechiel	8:11 24	
115:16 6,18	4:6 13	10:39,42 23	
145:20 8	16:44-63 10	10:5,6 13	
Eclesiastul	Daniel	11:23,24 10	
1:4 C.r. 6	9:24-27 13	13:43 17	
Isaia	12:1 7, 17(C.r.),	16:24 20	
1:2 6	26(C.r.)	19:28 16,25(C.r.)	
2:2-4 26	12:11,12 13	24:38,39 6	
9:6,7 26	Ioel	28:19,20 13	
11:9 25	2:1-13 17	Luca	
14:24,27 4	Amos	11:2 27	
24:18-20 6	3:2 12	11:9,10 8	
26:9 25		12:32 14	

13:28-30	24	1 Corinteni	3:1	21	
17:26,27	6	6:2,3	16	6:13-18	11
18:8	17	12:31	20	9:11,23	12
18:18-22	21	13:1-3,8	20	9:24	22
21:35	7	14:18-20,22	20	10:1	12
24:45-49	13	15:25,26	8	11:10	11
Ioan		15:54	27	11:13,39	11
1:12	14	2 Corinteni	11:17-19	11	
1:12,14	16	4:4	7	2 Petru	
1:14	19	Galateni	1:4	21	
1:29	20	1:4	5(K.J.), 7	3	4
2:11	20	1874, Cornilescu)	3:5-7	8	
7:17	8	3:16,26-29	16	3:5,6	6
14:1-3	24	3:24	12	3:6	5
14:2,3	21	Efeseni	3:6,7,10	6	
14:3	16	1:9,10 C.r.	4	3:13	7, 8(C.r.)
14:30 C.r.	8	1:10	4(C.r.), 9(C.r.),	1 Ioan	
17:3	25	17, 18(C.r.), 24	3:1,2	16	
Faptele Apostolilor		2:7	4	3:2	23
3:19-21 C.r.	23	3:11 C.r.	4	Iuda	
3:23	8,24(C.r.)	3:21	5	14	9
7:5	11	Filipeni	Apocalipsa		
15:13-18	14	3:14	21	2:26,27	16,23
15:18	3	Coloseni	3:3	16	
Romani		1:18	16	5:10	16,23
2:7	23	1:24	22	7:4-8	15
2:28,29	15	3:1,2 C.r.	21	11:2,3	13
5:12,18,19	22	1 Tesaloniceni	14:1	15	
5:12,19	19	5:2	7,16	14:1-3	15
6:5	21,22	1 Timotei	19:7	15,16	
6:11	22	2:6	19	20:1,2	25
6:23	8	2 Timotei	20:1-4	7	
8:16,17	16	2:15	8	20:4	16
9:6,7	15	3:4	17	20:4,6	23
11:7	12	Evrei	21:1-5	7,27	
11:17-24	14	2:5	5	21:2	15,16
12:1 C.r.	22	2:9	19	22:17	15,16,20